

אמרות טהורות

מב"ק מרן אדמו"ר שליט"א

פנימי

וישב

תשפ"ה • גליון קל"ט

יו"ל ע"י

מכון בארות יצחק זוטשקא
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

לתרומות והנצחות ולקבלת הגליון במייל:

biz1441441@gmail.com

בשיתוף:

לחיזוק קנין אישי בתורה

03-800-9090

a038009090@gmail.com

לשיעורי כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א ועדכוני חצר הקודש

מערכת זוטשקא: 072-3181866

עמודי התזוך

לעילוי נשמת הרה"ח ר' משה יעקב ב"ר שלום אליעזר ראטער ז"ל	הרה"ג ר' יעקב יהושע ענגלנדער שליט"א	הרה"ג ר' חיים בעק שליט"א
---	--	---------------------------------------

שותף נאמן

הר"ר אברהם ישעי' זולדאן הי"ו	לט"נ כ"ק מרן אדמו"ר ה'נזר דוד' זי"ע
לע"נ מרת אביבה ב"ר אליעזר מרדכי ע"ה נלב"ע כ"א אולד תשפ"ד	הר"ר החפץ בעילום שמו הי"ו

לעילוי נשמת

הרב **שמחה חיים** ב"ר יוסף **מירון ז"ל**
נלב"ע כ"ה כסלו-נר א' דחנוכה

פרשת וישב

ליל שבת קודש (שבת הנוכה) תשפ"ד

פוחת והולך בנרות חנוכה וציין שהאריך בזה במקום אחר, וכונתו לכאן' למה שכתב בסידורו של שבת (דרוש ד' פרק א' אות י'), דבית שמאי סברו שלא היו ישראל ראויים להגאל בימי חשמונאי מצד הדין וגם שם הי' צריך להרבות האור מתחילה כדי לגאלם על שם העתיד, ולכן פוחת והולך כי בתחילה הי' האור גדול ונשגב ואח"כ נתמעט, אבל בית הלל שהיו מצד שורש החסד סברו שמכיון שהיו "טמאים ביד טהורים ורשעים ביד צדיקים וזדים ביד עוסקי תורתך" היו ראויין להגאל לפי סדר מעשיהם, ולכן הי' האור מאיר לפי סדר ההדרגות ולכן ס"ל דמוסיף והולך.

ויתכן שנכלל בדבריו הקדושים שלדעת בית שמאי מכיון שלא היו ראויין לנס לכן האיר להם השי"ת מעיקרא את כל מה שעתידין להדליק במשך כל שמונת ימי חנוכה שיעמוד להם לזכות להוושע, והי' להם ביום הראשון את כל האורות שעתידין להמשך מכל הדלקות שמונת ימי חנוכה ולכן מדליקין ביום הראשון שמונה נרות, אבל לבית הלל לא הי' צריך להושיעם מכח העתיד רק הי' די להם מכח ההווה, ולכן ביום הראשון האיר להם אור יום ראשון בלבד ולכן ביום הראשון מדליק נר אחד ומכאן ואילך מוסיף והולך.

ובזה יתכן ליישב בדרך אפשר מה שהעירו דלכאן' לשיטת בית שמאי הסוברים שיש מצות שביתת כלים בשבת ונר וקדירה

איתא במדרש "הדודאים נתנו ריח" (שיר השירים ז' י"ד) זה ראובן שהציל את יוסף מן הבור "ועל פתחינו כל מגדים" זה נר חנוכה שמצוה להניחו על פתח הבית מבחוץ", וכן מצאנו בש"ס (שבת כ"ב.) שנסמכה מצוה נר חנוכה לדרשת "אין בו מים" מים אין בו אבל נחשים ועקבים יש בו", הרי שיש לקשר בין הצלת יוסף מן הבור לנר חנוכה.

ונראה לפרש בס"ד בהקדם דברי זקה"ק זי"ע בספה"ק באר מים חיים (פ' שלח), שלפעמים כאשר אין ישראל ראויים לנס מצד מעשיהם מצרף השי"ת זכות העתיד שעתידין לעשות מצוות ומעשים טובים, וכמו שבשעת יציאת מצרים גאל השי"ת את אבותינו על שם שעתידין לקבל את התורה אע"פ שהיו אז ערום וערי' בלי מצוות, אמנם כאשר השי"ת מושיע את האדם שלא בזכותו עתה רק כמה שעתידי להיטיב מעשיו אז יש מקום למקטרג לומר הלוא לעת עתה אינו ראויים לנס, ואז השי"ת ברוב רחמיו מאיר ומופיע אור גדול בעת ההיא עד למאוד עד שמחמת רוב השמחה והאור לא יוכל המקטרג לבוא לפניו בעת ההיא כי אין ראוי לקטרג בעת השמחה, וכן הי' ביציאת מצרים שהאיר השי"ת מוחין דגדלות בפתע פתאום ואז לא הי' יכול המקטרג לבוא לפני המלך.

וכתב שם שבזה אפשר לפרש פלוגתת בית שמאי ובית הלל אי מוסיף והולך או

למצרים ולצאת משם עם כל הרכוש הרוחני והגשמי ולהתכונן לקבלת התורה. וזה "אתה פתחת בתשובה" שיסדת היסוד שעל האדם לפתוח בתשובה גם אם אין בכוחו לסיים והשי"ת יגמור בעדו לטובה ונחשב גם זאת לתשובה גמורה, וכן הושע אומר "שובה ישראל" עשה מה שביכולתך לעשות "עד ד' אלוקיך" שהוא יגמור בעדך לטובה עד שתשוב אליו ית"ש כראוי.

והנה בביאור הלכה (סי' תרע"א) כתב דיתכן לומר דשפיר דמי לקיים מצות מהדרין כשיטת בית שמאי, כיון שאינו אלא מצות מהדרין מן המהדרין ובזה אין חסרון מי שירצה לנהוג כבית שמאי וזהו שהשמיענו רז"ל (שבת כ"א:): שזקן אחד בצידון עשה כבית שמאי, אלא (הוסיף הביאור הלכה) שלפי שלא מצא כן בשום פוסק אין לסמוך ע"ז. וכבר העיר הגרש"ז אויערבאך זצ"ל שכבר נמצא כן מפורש בחידושי הריטב"א החדשים (שבת ס), ובאמת יתכן נמי שמכיון שגר חנוכה הוא הכנה לביאת המשיח כמבואר בבני יששכר שגר זה יש בו הארה מלעתיד לבא וכמ"ש (תהילים קל"ב י"ז) "ערכתני גר למשיחי", ולעתיד לבא יהי' ההלכה כבית שמאי לכן ניתנה האפשרות לקיים בו מצות הידור כבית שמאי.

ולפ"ז יש לרמוז בדברי המדרש "הדודאים נתנו ריח" זה ראובן שהציל את יוסף מן הבור", שאע"פ שלא היתה זו הצלה גמורה מ"מ מכיון שפתח במצות השבה ועשה כפי יכולתו באותה שעה ממילא הרי זה נחשב להשבה מעלייא ונתן ריח טוב במעשים טובים שיש בהם ריח טוב, ועד"ז "על פתחינו כל מגדים" שלדעת בית שמאי תקנו להדליק את כל הנרות ביום הראשון אע"פ שעדיין לא הדליקו רק גר אחד, מכל

צריך להפקירן לפני שבת כמאז"ל (שבת י"ח:), א"כ למ"ש בר"ן דגר חנוכה צריך להיות ממונו א"כ כיצד יצאו ידי חובתן בהדלקת גר חנוכה שחל להיות בשבת והרי בעל כרחו הוא צריך להפקיר הנר משום שביתת כלים.

ולהנ"ל י"ל בדרך דרוש דאכן הדבר תלוי בפלוגתת בית שמאי ובית הלל, דלשיטת בית הלל שביום הראשון האיר להם הארת הנס לפי מדריגתן שזכו להם ביום ראשון א"כ תקנו נמי שיהי' ההדלקה משל ממונו לרמז שזכו להארת הנס מצד זכותן עפ"י דין, אבל לבית שמאי שהאיר להם השי"ת להושיעם על שם העתיד נמצא שקבלו הארות שעדיין לא זכו בהן לפי סדר עבודתן, ממילא תקנו נמי שיוכלו לקיים מצות הדלקת גר חנוכה בנר שאינו ממונו ושפיר יכולים להפקיר הנר בערב שבת כדי לקיים מצות שביתת כלים.

והנה רז"ל אמרו במדרש (בראשית רבא פ"ד י"ט) על ראובן "אתה פתחת בתשובה תחילה חייך שבן בנך עומד ופותח בתשובה תחילה וכו' שנאמר (הושע י"ד ב') "שובה ישראל עד ד' אלוקיך", וכבר עמדו המפרשים על לשון "אתה פתחת בתשובה" והרי אדם הראשון וקין הקדימו לעשות תשובה קודם ראובן, וי"ל דרמז המדרש על מה שהציל ראובן את יוסף מן הבור כדי להשיבו אל אביו כמו שהעידה תורה "למען הציל אותו מידם להשיבו אל אביו", אכן לכאורה לא היתה זאת הצלה מעלייאת שהרי ציוה להשליכו אל הבור שהיו שם נחשים ועקרבאים, אלא שעשה מה שבידו לעשות לעת עתה וקיוה להשלים את ההשבה לאחר זמן ומן השמים גלגלו שימכר למצרים למען החיות עם רב, כדי שיוכלו ישראל לרדת

והנה בכאר מים חיים (שם) מבואר ששבת היא זכר למעשה בראשית וזכר ליציאת מצרים, כי בין במעשה בראשית ובין ביציאת מצרים לא הי' מי שיעשה איתערותא דלתתא ועשה השי"ת אתנו חסד על שם העתיד לבוא, וכן היא הארת שבת קודש שהיא קביעא וקיימא אף בלי איתערותא דלתתא, ובפרט בשבת חנוכה שלדעת בית שמאי גם בחנוכה הי' בבחי' איתערותא דלעילא, ולהמבואר באופן ההידור יתכן שאפשר לעשות כשיטת בית שמאי.

והרה"ק בעל באר מים חיים זי"ע האיר בספרו הקדוש סידורו של שבת אור קדושת שבת, ובעת הזאת שכלל ישראל משתדל להתחזק בקדושת השבת כל אחד לפי מדריגתו מסוגל יומא דהילולא דלי' לקבל הארת קדושת שבת ביתר שאת, עד שנזכה לאור יום שכולו שבת ומנוחה לחי העולמים במהרה בימינו אמן.

מקום האיר להם השי"ת את כל מה שעתידין לעשות כדי שיהיו ראויין לנס, כי ממעשה ראובן נלמד שכשהאדם רוצה לעשות דבר טוב אע"פ שאינו רק פותח פתח כל דהו נחשב לו כאילו עשה הכל.

ולזה רמזו גם ב' מאמרי רבי תנחום דנר חנוכה שהניחה למעלה מעשרים אמה פסולה לפי שצריך לפרסם הנס, ואם תשאל כיצד היו ראויים לנס והרי היו אז בשפל המדריגה וכמו שטענו בית שמאי, לזה אמר רבי תנחום שאע"פ שהבור שצוה ראובן להשליך את יוסף מים אין בו אבל נחשים ועקרבים יש בו א"כ הכיצד נחשב השלכה זו כהצלה אצל ראובן אכן מכיון שפתח בהצלה כל דהו נחשב כל ההצלה לזכותו, אף ישראל כיון שפתחו להשתדל להתקרב אל השי"ת נפתחו להם שערי אורה על שם העתיד לבוא ועי"ז זכו לנס חנוכה.

סעודה ג' (שבת חנוכה) תשפ"ד

ישראל פזורים כצאן נידחות מה שלומם וכיצד ניתן יהי' לגאול אותם.

"וימצאהו איש" זהו המלאך גבריאל שגם מידת הגבורה מבקשת לסייע לגאולת ישראל, והמלאך שואל מה תבקש "ויאמר את אחי אנכי מבקש" היינו את מידת האחוה שזהו עיקר העיקרים שצריך לתקן בעקבתא דמשיחא כדי לקרב ביאת הגואל.

ואיתא בספה"ק תשואות חן (ליקוטים - תרי עשר) על מה שאמרו רז"ל (עדיות פ"ה

בפרשתן אמר יעקב אבינו ליוסף הצדיק "לך נא ראה את שלום אחיך ואת

שלום הצאן וגו'", והנה מבואר בספה"ק אוהב ישראל ששכ"ם ר"ת שם כבוד מלכותו ועסקו אז בתיקון המלכות לעתיד לבוא, וברז"ל מצינו שהשי"ת הי' בורא אורו של משיח בלידת פרץ שהוא הי' אבי דוד בן ישי, ונרמז בפסוק זה שמשיח בן יוסף שעתיד להשיב את לכבות ישראל בתשובה לפני ביאת משיח בן דוד, ילך ויראה את שלום אחיך ואת שלום הצאן" היינו כאשר

שעשועים ונחת רוח גדול לבורא עולם יותר ממי שהוא צדיק גמור כל ימיו, והמשיל הדבר לאב שהיו לו שני בנים והאחד נלקח בשבי' אשר רחמנות האב על בנו שנלקח בשבי הוא עד בלי שיעור, וכאשר הצליח בן זה לברוח מן השבי ולשוב אל אביו תגדל שמחת האב עד בלי שיעור בכפלי כפליים. וכן החוטא שנתרחק מהקב"ה וכביכול הקב"ה יש לו געגועין גדולין עליו וגודל רחמנותו אין לשער על שברח אל ארץ התוהו מקום השבי' האמיתית בין הקליפות רח"ל, וכאשר שב בתשובה ומתקרב אל הבורא ב"ה הקב"ה מחבבו ביתר שאת וקורא לו חביב אהוב נחמד קרוב וידיד, והוא עושה מצות והקב"ה מקבלן בנחת ובשמחה ולא עוד אלא שמתאוה להן וכלשון הרמב"ם (הלכות תשובה ז' ו-ז).

ובזה מפרש הבאר מים חיים דברי הפסוק (תהילים קל"ט ה') "אחור וקדם צרתני", כי החוטא בעת אשר נתרחק ממעון קדשו יתברך, הוא בבחינת אחור כמאמר הכתוב (ישעיהו א' ד') "נזורו אחור וגו'", ואח"כ כאשר יחרד לבבו ובא לחרטה עצומה בחיות בוערת אז הוא בבחינת קדם כי כביכול הקב"ה מתעטר בו ומשתעשע בו כעם בן חביב ושם אותו לעטרה על ראשו.

וכתב עוד הבאר מים חיים שלכן נאמר אצל האדם (בראשית ב' ז') "וייצר ב' יצירות, כי הבעל תשובה יש לו יצירה חדשה ונעשה כתינוק שנולד מחדש ע"י תשובתו אל השי"ת.

והאריך הבאר מים חיים כמה יש לקרוץ מחומר להתבייש במה שזכה להיות ממקורבי מלכו של עולם לעסוק בתורתו ולקיים מצוותיו, אשר כל צבא

שלפני ביאת המשיח יבוא אלי' לעשות שלום בעולם, וכתב בשם רבותיו שמישיח יצטרך ללמד זכות על כל אחד ואחד מישראל ועי"ז יתן בהם הרהורי תשובה ועי"ז יוכל להעלותם עמו, אמנם זה שייך רק בדברים שבין אדם למקום אבל במחלוקת שבין אדם לחבירו א"א ללמד זכות ולהיות שניהם צודקים ולכן יבוא אלי' תחילה לעשות שלום ביניהם.

והרי אפילו ביוה"כ שעיצומו של יום מכפר צריך כל אחד לפייס את חבירו, ועתה אנו עומדים בימי חנוכה אשר בזאת חנוכה הוא גמר החיתום לטובה ויש לנו לעשות ככל האפשר לתקן את כל עניני המריבות שבין אדם לחבירו, והרי כולנו יודעים כמה אנו זקוקים לבחינת "ותטיב לנו החתימה" שהרי בעת החתימה בבקרו של שמיני עצרת נודעזעה ארץ ישראל בקול רעש גדול, ומצפים אנו לישועתן של ישראל אשר דמם נשפך כמים ואין לנו על מי להשען אלא על אבינו שבשמים.

ובמדרש (בראשית רבא פ"ד י"ט) איתא על ראובן "אתה פתחת בתשובה תחילה חייך שכן בנך עומד ופוחת בתשובה תחילה וכו' שנאמר (הושע י"ד ב') "שובה ישראל עד ד' אלוקיך", והרמז בזה שאפילו מי שרק פותח פתח קטן לשוב בתשובה השי"ת גומר בעדו לטובה, וזה ענין נר חנוכה שפותחין בנר אחד ומוסיפין בכל יום נר נוסף כדי לרמז שיש לנו לפתוח לכל הפחות בהארה קטנה.

ובספה"ק באר מים חיים (פרשת בהעלותך) האריך מאוד בשבחן של בעלי תשובה, כי החוטא אשר ישוב מחטאיו ועושה תשובה שלמה בכל לבבו גורם

יצרו על אף שהוא עומד נגדו ומסיתו בכל עת ובכל שעה, וידוע מה שרמז בספ"ק עה"פ "והבור ריק אין בו מים" אין מים אלא תורה, שברגע שהאדם פונה עצמו מדברי תורה מיד הוא נופל לבחי' נחשים ועקרבים רח"ל ורק התורה הקדושה היא כתבלין נגד היצר הבוער כאש, וכאשר זוכין להארת נר חנוכה שהוא האור הגנוז שבתורה אפשר להוציא את בחי' יוסף מן הבור של נחשים ועקרבים.

וזהו שכתב האריז"ל שכאשר ממלאים הבזיכים שמן יכוננו את השם הקדוש ב"ט, שכאשר האדם מתמלא בושה איך הוא ניגש לקיים מצוה קדושה זו שיש בה מהארת נרות המקדש, הוא זוכה עי"ז לקבץ הנדחים שנתפזרו בין הקליפות כמרומז בשם היוצא מפסוק (ישעיהו מ' י"א) "ב'זרועו יקבץ ט'לאים".

ובמזמור "הללו את ד' מן השמים" (תהילים קמ"ח א) מזכירין את צבא העליונים שמשבחין אותו "הללוהו כל מלאכיו וגו'" ומסיימים "חוק נתן ולא יעבור" שאצלם ניתן חוק ואין יכולים לעבור על ציוי השי"ת, אבל "הללו את ד' מן הארץ" שלהם יש נסיונות קשים ומרים שמיד כשיוודת הנשמה לתוך הגוף היא פוגשת "תנינים וכל תהומות", שישנן קליפות המשולים לנחשים ותנינים שעלולים להפיל את האדם לתהום רבה רח"ל, אכן לכן הם קרויים "עם קרובו" ולהם השי"ת מצוה "הללוי-ה" יותר מכל צבא השמים.

ובהפטרה לשבת חנוכה כתוב "ויראני את יה-ושע וגו' והשטן עומד על ימינו לשטנו וגו' וי-הושע הי' לבוש בגדים צואים וגו' ראה העברתי מעליך עונך והלבש

השמים כתות כתות אלפי אלפים וריבוא רבבות מלאכי השרת וחיות הקודש שכולם מאירים מסוף העולם ועד סופו, מצפים ומתאווים וחושקים ויכמה בשרם ותצמא נפשם מתי יגיע העת והעונה לשרת למלך הכבוד, ועתה יבוא קרוץ מחומר עב השכל דל גאה עני ואביון לומר אני אשמש את המלך מלכי המלכים הקדוש ב"ה.

אכן הקדוש ב"ה במקום שאתה מוצא גדולתו שם אתה מוצא ענותנותו אשר את דכא ישכון, אשר על כן נתת לנו רשות קרוצי חומר להיות מעובדי עבודתו ולא עוד אלא שישאל הם עדב יקר אחסנתא חביבין דבקביעתא, שיכולים להללו ית"ש בקביעות יותר מהמלאכים שאין להם רשות כי בשעה היעודה להם ואסור למלאכים לומר שירה עד שיתחילו ישראל, עש"ב.

ובספ"ק מאיר עיני חכמים כתב על מה דאיתא בכתבי האריז"ל שכשיתן שמן במנורה יכוין לשם הקדוש ב"ט שהוא שמן בא"ת ב"ש, שאותיות תשר"ק מרמזים על התשוקה שאנו מעוררים מלמטה שממקומו יפנה אלינו ברחמים, ובזה יתבייש האדם מאוד מאוד אשר הוא אין סוף ב"ה וב"ש הוא מסבב כל עלמין ומלאגאו כל עלמין והוא רב ושליט עיקרא ושרשא דכל עלמין, ויש לו ריבי רבבות אלפים עולמות אין מספר וכולם זעים ורועשים ומתבהלים מאימת כבודו, והוא השפל בא לבקש מלפניו שיפנה אליו בתשוקה ואיך לא יפרדו כל עצמותיו בבושה יתירה בזוכרו כל מעשיו ועסקיו מנעוריו ועד היום, ע"ש בדבריו הנוראים.

אכן חיבה יתירה נודעת לקרוץ מחומר יותר מכל מלאכי מעלה בזה שהוא נלחם עם

שדמתה לתמר (סנהדרין צ"ג.) שסרה ח"ו מאחרי ד' ואף הם דבקים בזה וזהו "וגם הרה לזוננים" ח"ו, אכן בני ישראל משיבים בהתנצלות של אמת שאך שקר ענה בנו השטן רק "לאיש אשר אלה לו אנכי הרה" "אלה לו" עולה בגימט' ע"ב כמנין "חסד", ומה שלפעמים נכשלים ח"ו הוא רק מחמת טרדות הזמן והפרנסה אבל בפנימיות ליבם דבוק בהשי"ת, "ותאמר עוד" להקב"ה ראי אמיתית לזה "הכר נא למי החותמת והפתילים והמטה האלה", החותמת מרמז על שמן חנוכה שהי' חתום בחותמו של כהן גדול והפתילים מרמז על הפתילות של נר חנוכה והמטה רומז על הכלי כי מטה עם הכולל עולה בגמט' "כלי", וכנסת ישראל אומרת להקב"ה שמקיום מצות נר חנוכה מוכח שישראל חשוקים ודבוקים רק בו ית', והשי"ת אכן מקבל טענה זו "ויאמר יהודה צדקה ממני" שאכן הן בפנימיות ליבם דבוקים בו ית', ומה שנכשלים לפעמים ח"ו הוא רק "כי על כן לא נתתי לשלה בני" שכל כך זמן רב נמשך הגלות ועדיין לא בא שילה לכן אריכות הגלות גרמה לכך אבל באמת ישראל דבוקים בו ית'ש עכדה"ק, וצדיקים נבג"מ היו חוזרים על מאמר זה בהתלהבות גדולה.

והנה כאשר מספרים בשבחי כנסת ישראל בעת אמירת ההושענות אומרים "גולה וסורה דמתה לתמר ההרוגה עליך ונחשבת כצאן טבחה" נמצא שהשבח ש"דמתה לתמר" מופיע בין "גולה וסורה" לבין "ההרוגה עליך", וכמו שהי' אומר הרה"ק מבארדיטשוב זי"ע בניגונו המפורסם "חאטש חאטש גולה וסורה פארט פארט דמתה לתמר", כלומר שאע"פ שהם בגולה כל כך הרבה שנים וסובלים בין העמים

אותך מחלצות וגו'", וארז"ל (סנהדרין צ"ג.) שי-הושע חטא בכך שלא מיחה בבניו שנשאו נשים שאין הגונות לכהונה ולכן הי' לבוש בגדים צואים, ומה שאמר "והלבוש אותך מחלצות" פרש"י "חליפות בגדים נאים" כלומר זכויות. וכתב בסידורו של שבת (שורש ו' ב' עלה יד) כי בודאי עשה על זה תשובה ואף שכבר נשקעו בניו ולא יכל להוציאם מן העבירה ולכן הי' השטן מקטרג עליו, אבל הקב"ה הרואה ללבב ידע שעשה תשובה שלימה בכל לבו ורצה לתקן הכל אלא שלא הי' בידו ומידת טובו של הקב"ה שהוא יגמור המעשה שאין ביד האדם לגמרו, ולכן אמר "יגער ד' בך השטן" כי הוא כבר עשה את שלו ונהפכו עוונותיו לזכות ולכן יש להלביש אותו מחלצות, וישומו הצניף הטהור על ראשו שמהעבירה הזאת עוד נעשה לו עטרה לראשו כי נהפכה לזכות ע"י תשובתו מאהבה.

וזהו הרמז שנלמד מראובן שאע"פ שלא הי' בידו לגמור בשלימות להשיב את יוסף לאביו, מ"מ כיון שפתח בתשובה ועשה ככל שביכולתו לעשות הרי זה נחשב לתשובה מעולה וכאילו עשה הכל, וזה היסוד של נר חנוכה שהוא צריך להדליק מה שבידו לעשות ואם ככתה אינו זקוק לה כי השי"ת יגמור בעדו לטובה.

וידוע מש"כ בספה"ק בת עין עה"פ "ויהי כמשלוש חודשים וגו'" שמראש השנה עד חנוכה יש כמשלוש חודשים, ומכיון שעיקר סוף גמר החתימה הוא בחנוכה לכן באים המקטרגים לפני בורא כל עולמים להשטין על ישראל, וזהו "ויגד לי-הודה" זה הקב"ה [שמרומז בו שם הוי' ב"ה] "זנתה תמר כלתך" היינו כנסת ישראל

כלים לקבלת השפע בלי "הכישה במקל" אלא ע"י קנין משיכה של "קורא לה והיא באה", ולכן השי"ת אומר "צדקה ממני" שישראל הם צדיקים גדולים שלאחר כל מה שסבלו בגלות המר עדיין הם מדליקים נרות חנוכה בחביבות כזאת ומודים ומשבחים על הנסים והנפלאות גם בתוך חושך הגלות.

ויהי רצון שנזכה שיטיב לנו החתימה ולכל בני ישראל יהי' אור בכל מקומות מושבותם, ונזכה להנצל מכל צער וצוקה, וכל בני יוסף שנמכרו ונשבו בידי הישמעאלים יצאו מאפילה לאור גדול, וגם מידת יוסף שנשבתה בידי קליפת ישמעאל תצא משבי' בכח סגולת נר חנוכה, ונזכה להוושע בימין צדקו ולאורו של משיח במהרה בימינו אמן.

משפיות דמים רח"ל, עכ"ז הם דומים לתמר "מה תמר אין לו אלא לב אחד אף ישראל אין להם אלא לב אחד לאביהם שבשמים" (סוכה מ"ה:), וכמו שתמר הי' כונתה לשם שמים, ויצא ממנה אורו של משיח כך אצל ישראל אף אם אין נראים מבחוץ מעשיהם הטובים מכל מקום הם דומים לתמר שליכם לשמים.

ונרמז בזה נמי שטוענת כנסת ישראל "הכר נא למי החותמת" שהנקודה הפנימית של היהודי חתומה בחותמו של כהן גדול שאין ידי זרים שולטים בה והוא הפך שמן טהור שמתגלה בימי החנוכה, והמטה בגימט' כלי רומז שבעוה"ר סבלו ישראל רבות מחבטת המקל כדי שעי"ז יהיו כלי לקבל הקדושה, אמנם השי"ת רוצה שנהי'

